

רבונו	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
21:13	20:26	19:26	תל אביב
21:17	20:29	19:23	ירושלים
21:15	20:27	19:27	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

לתת לשני

היה זה בחדר ההמתנה שלפני הכניסה למורי ורבי, הרה"ק בעל ה'באר יעקב' מנדבורנה ז"ע. ניצב שם יהודי עשיר מופלג, שהגיע להתייעץ עם הרבי בדבר עסקיו המסועפים. עסקני הקהילה אשר העול הכלכלי להחזקת מוסדות החצר מוטל עליהם, סברו כי זו הזדמנות פז לבקש מהעשיר תרומה הגונה, וכשיגישו לבקש, השיב להם העשיר קצרות: 'אני נכנס לרבי. מה שהרבי יבקש ממני – אתן!'

האיש נכנס אל הרבי, השתהה זמן ארוך, ויצא מלפניו. בצאתו, ניגשו העסקנים לקבל את התרומה, אולם הלה הפטיר ואמר שהרבי לא אמר לו לתת דבר, ולפיכך – הוא לא נותן... העסקנים המופתעים מיהרו להיכנס אל הרבי, ושאלתם בפיהם: 'הן לרבי ידועים צרכי המוסדות וההוצאות המרובות, מדוע הרבי לא ביקש מהאיש תרומה הגונה כפי מעמדו?!'

הרבי שמע את השאלה, חיין את חיכוך הטוב, והשיב: 'לכל אדם בעולם יש בחירה, להיות נותן או להיות מקבל. אני בחרתי להיות נותן, עבודתי בעולמי היא לתת ולסייע, לעזור ולהעניק, להשפיע ולרומם. אינני מתכוון לשנות את תפקידי, ולכן אינני מבקש דבר מאיש, רק מבואר עולם!'

זו דרכם של צדיקים. הם אינם מחפשים לקחת או ליטול מאומה, רק לתת ולהשפיע טוב. הבה נדבק בדרך זו אשר צדיקים יילכו בה, הבה נקפיד להיות בצד הנותן כל הימים!

ככל ש'חכ הנתינה' שבנפשו יגבר – כך תהיה לו עדות שבעומק נפשו הוא בכיוון הנכון, הוא מבטל את רצונו לרצונות אחרים, הוא עסוק כל כולו בלעשות רצון אחרים, בהטבה לזולת. כשרצון נפש האדם מתבטלים בפני מי שחשובים לו מרצונותיו האישיים – יש בכך מדד ברור שאיש זה מבטל את רצונו לרצון ה', הוא בכיוון הנכון לתכלית חייו בעולמו! (הרב אשר קובלסקי)

הרה"ק זר של"ט"א
ראש הישיבה והמוסדות

הקדושה מול הטומאה

שאדם מתקדש המצוות שלו יותר חשובות בשמיים וכן להיפך

לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת". כמה צריכים אנו לרקוד ולפזז, על שזוכים אנו בדור חשון כל כך, בדור עני כל כך, לשמוע תורה ומוסר, להחכים ולהרבות בנו יראת שמים טהורה, להתקדש בתפילה ובדברי קדושה!

אין זה מובן מאליהו! רשב"י כותב על דור האחרון, אשריהם של אלו שיזכו לשרוד ולהחזיק בתורה ומצוות בדור האחרון, ואוי לאלו שלא יזכו ולא יצליחו להחזיק מעמד מהניסיונות הקשים מאד. וכתוב בזה"ק: בכה רשב"י ואמר אוי למי שיהיה בזמן המשיח, ואשרי מי שיהיה אז. מה זה אוי - ואשרי?! אוי למי שיהיה ויפול, ואשרי מי שיהיה ולא יפול. הרי האמונה תהא קשה, אוי לו למי שיעזוב את התורה, ואשרי אדם שיהיה בזמן המשיח, שלמרות כל הטומאה הנוראה, הוא יהיה ירא שמים גדול! לא חכמה בדור שלי להיות צדיק, החכמה היא בדור המשיח, שרדיפת התורה ושנאתה תהיה קשה, והניסיונות קשים. מטר בזמן המשיח הוא כמו קילומטר בזמן של רשב"י! וכן אמר האר"י הקדוש על תקופתו שלו, שהיו אז בצפת ארבע מאות צדיקי עליון, שאין זה גדולה כל כך להיות צדיק בדור שלו! הגדולה היא להיות צדיק בדור תועה, בדור של ניסיונות וקשיים, בדור חלש ומפונק, בדור יתום.

וכמה שאוהב הקב"ה את המתגברים והקובעים עיתים לתורה ומוסר ומגרשים יצר הרע. כך שונא הוא את מי שאינו נטהר ואינו קדוש. אדם חושב שיעשה מה שבא לו, העולם שלו, הוא לא יודע שתיכף עלול לקבל ענשו. וכ' בזה"ק, (ג ל/ב) ועל דא בעי בר נש לאסתמרא מחוביו, דלא ידע זמנא דדינא שריא עליו, יתיב בביתיה דינא שריא עליו, נפק מביתיה לבר דינא שריא עליו, ולא ידע אי יתוב לביתיה אי לאו, נפק לארחא על אחת כמה וכמה. כמו מה שהיה באסון וורסאי, רקדו וריקודים מעורבים כו', האם האמינו שעוד כמה דקות יתמוטט הכל? לפני שבועיים הרמתי קול זעקה על חורבנה של תל אביב ומצעד התועבה שבתוכה, והנה לא עברו כמה ימים מידת הדין מהרה לבוא והרגה טובים ורעים. פיגוע בלב הארץ, אין דין בלא דין.

שנזכה להתקרב לקדושה ולהתרחק מהטומאה אמן, שבת שלום ומבורך!

כתוב בפסוק "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוהיכם", ודרשו חז"ל (ע' ויק"ר כד) מה אני קדוש אף משרתי קדושים. הקב"ה אומר: אתם המשרתים שלי, עליכם להיות קדושים כמוני! וכי נאה למשרתים של מלך רם ונישא להיות מטונפים ומגואלים, הלא בושה היא וחילול שם המלך!

אדם שהוא קדוש ומקיים מצוות, יש ערך כפול ומכופל לכל המצוות והמעשים טובים שלו. ולהפך, מי שאינו קדוש ומקיים מצוות, מי שאינו לומד תורה, ואינו מקדש את עצמו. למצוות שלו ערך פחות. וכמו שממשיל הח"ח, על מי שמכניס לביתו המטונף נברשות ושטיחים יקרים, הרי זה כנזם זהב באף חזיר, גועל נפש! קודם כל תנקה את הבית ואח"כ תפאר אותו בשטיחים. וכמו שאמר הכתוב "סור מרע ועשה טוב" תחילה נקה את הרע, סהר וקדש את ליבך ומעשיך, רוץ לשיעורי תורה ומוסר, ושמור דרכיך מחטא, ואח"כ "ועשה טוב" יהיה ערך נפלא למעשיך הטובים.

הקדושה והטהרה הם כלי קיבול לכל התורה ולכל המצוות. כשאדם מכין את ליבו, ורוצה להיות טהור, יש לו כלי טהור להשרות בו את הקדושה. מעט מן הקדושה דוחה הרבה מן החושך והטומאה. "אשר קדשנו במצוותיו וציונו". כל מצוה ומצוה מקדשת את האדם ומאירה עליו אור גדול. אדם לומד תורה, הקדושה של התורה מטהרת ממנו את החושך והטומאה. כל מצוה שאדם מקיים, הוא מסלק את הטומאה ממנו ונעשה קדוש יותר ויותר.

כמה צריך לשמוח בקיום המצוות! הרי כל מצוה מצחצחת את הנשמה! ובפרט כשעושה את המצוה בשמחה וטוב לבב כמו שאמר האר"י הק' (ע'י של"ה) יומא דרך חיים כ' שהמדרגות הגבוהות שזכה אליהן הוא מפני שהיה שמח במצוות שמחה גדולה לאין תכלית. השמחה במצוות מושכת את האור העליון על האדם! וכמה ששמח יותר כך זוכה לשפע גדול ונורא של אורות עליונים.

כל מצוה שאדם עושה מושך שפע רוחני למעלה, ושם נעשה ייחוד ויורד לנשמתו שפע נפלא. כשאדם עושה מצוות, כשמעביר נזקק את הכביש, הוא מרגיש טוב, זה בגלל השפע הרוחני העליון שעולה למעלה וחוזר ויורד ומאיר על נשמתו. וכתוב באור החיים הק' שמוריד אורות נפלאים לשרש נשמתו!!

כמה צריכים לשמוח ולומר "ברוך אלוהינו שבראנו

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ק זר של"ט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש
זכות של אלפי עלונים
להצלחה, לרפואה, לזש"ק
או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

תשעים ושתיים שנות חיים

על גמרא, מדרש או חז"ל. הבה וננסה לחשוב מדוע מרן שליט"א אמר לך שתזכה דוקא לתשעים ושתיים שנה".

ואז נזכרתי בגמרא מפורשת. "בגמרא במועד קטן דף כ"ח ע"א נאמר: "אמר רבא חיי בני ומזוני לא בזכותא תליא מילתא, אלא במזל תליא מילתא. דהא רבה ורב חסדא תרווייהו רבנן צדיקי הוו, מר מצלי ואתי מיטרא ומר מצלי ואתי מיטרא. רב חסדא חיה תשעין ותרתין שנין, רבה חיה ארבעין". הנה גמרא מפורשת שרב חסדא חי תשעים ושתיים שנה. וכתוב על הגמרא הזאת בראשונים ובאחרונים שלמרות שהמזל קובע את זמן חיי האדם, אך מי שעושה צדקה, זוכה לחיים ארוכים. ה'באר שבע', למשל, כותב כך: "שאני מצות צדקה

"אני זקוק בדחיפות לכסף שלי שהפקדתי בידם להקמת הגמ"ח אך אני חושש ליטול את הכסף..."

שהיא מחולקת משאר כל המצות בזה שבשאר מצות כתיב "לא תנסו את ה'", ובמצות צדקה כתיב "ובחננוני נא בזאת..." הרי ה' יתברך אמר בפירוש שהוא רוצה וחפץ שתהיה מצות צדקה מכוונת להנאתנו ולתועלתנו... ושאמר רבא "בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מילתא אלא במזל תליא מילתא", הא ודאי דלא אמר כן אלא דוקא בשאר מצות, חוץ מצדקה".

"הרי לך", אמרתי לר' צבי, "מרן שליט"א לא הזכיר סתם כך, במקרה, תשעים ושתיים שנה. כוונתו היא, כדרכו בקודש, לדברי חז"ל או להקשר על פי דברי חז"ל. והנה בגמרא מובא שרב חסדא חי תשעים ושתיים שנה, ומובא בספרים שבזכות הצדקה ניתן להאריך ימים, למרות שנגזר על האדם מספר שנים פחותות, אפילו תשעים ושתיים שנה..."

לאחר שיחתנו עלעלתי מעט בספרים וראיתי בכתבי רבי צדוק הכהן זצ"ל (פרי צדיק, פרשת ראה) המביא מדברי הוזה"ק בהרחבה ומסביר שרב חסדא, שדבק באופן מיוחד במידת החסד, זכה לאריכות ימים מופלגת. "וכן רב חסדא שמו מורה על רב חסד, ומצינו (גיטין ז, א) "חסדא שמך וחסדאין מילך". ואברהם אבינו ע"ה שהיה מרכבה למדת החסד, כתוב בו "ואברהם זקן בא בימים..."

(נקודה למחשבה, הרה"ג רש"ב גנוט, יתד נאמן)

יש אנשים מפקפקים עליו, על כן יראו למנות נאמן אחר שיעסוק בגמ"ח. והחכם מיאן בזה, באומרו שבודאי משהו אחר לא ינהיג הגמ"ח בטוב כמותו. אך כאשר הירבה להפציר בחכם שיעשה בקשתו, הוכרח להסכים לדבריו, ובררו נאמן אחר תחתיו לעסוק במצוה. ויהי ממחרת, בא אצל החכם ויספר לו איך שקרה לו דבר נורא הלילה הזה, שנחנק לו ילד קטן אחד, ויחזור ויאחז במצוה זו. הנך רואה בעליל, שבזכות החסד נולדו לו בנים, וכאשר נסתלקה מדת החסד התחילה מדת הדין להתגבר עליו. ועל כן יראה האדם להחזיק במצוה זו ולא להרפות ממנה".

טען האברך: "אני חושש שאם אקח את הכסף שלי, הגמ"ח ייסגר מיד וישנו חשש, חלילה, ממה שכתב ה'חפץ חיים' זי"ע על הפסקת הגמ"ח. זאת לא הפקדה רגילה בגמ"ח, שכמוה יהיו רבים אחרים. זאת הפקדה כספית, שאם אטול אותה, כל הגמ"ח יתמוטט. לכן אני רוצה לשאול מה לעשות".

שאלתי: "ואם מרן הגר"ח קניבסקי שליט"א יגיד לך שתשאיר את הכסף והקב"ה יעזור לך ממקום אחר, תסכים להשאיר את הכסף בגמ"ח?"

השיב ר' צבי: "בודאי! אני סמוך ובטוח שאם כך יאמר הרב, אזי הכסף יגיע אלי ממקום אחר". כתבתי להגר"ח קניבסקי שליט"א שמחזיק דף זה שואל את שאלתו הנ"ל. בצהריים מתקשר אלי ר' צבי, שמח ונרגש. "נכנסתי לר' חיים, הוא קרא את דף השאלה ואמר לי: "הקב"ה ידאג לך, בינתים תשאיר את הכסף בגמ"ח..."

"כמה זמן?", שאלתי, "חודש? חודשיים?" "עד שתהיה בן תשעים ושתיים..." השיב לי מרן שליט"א ובת צחוק מרחפת על פניו. "ומה יהיה כשאהיה בן תשעים ושתיים?", שאלתי ומרן שליט"א השיב שאז אראה כבר מה לעשות עם הכסף..."

כך מספר לי ר' צבי, מאושר בעליל. "זכיתי לברכה לאריכות ימים עד גיל תשעים ושתיים!", שמח.

השתתקתי לרגע ואמרתי לו: "מנסיוני, כל משפט שמרן שליט"א אומר, אפילו בזמן חדווה, אפילו בצורה שנראית כשיחה אגבית, מבוסס

מספר הרה"ג רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א במאמר שפירסם בשנת תשע"ז:

ביום שני שעבר הגיע אלי לכולל ר' צבי, אברך יקר המפורסם באלעד במעשי החסד שלו, וביקש שאכתוב בעבורו דף שאלה למרן הגר"ח קניבסקי שליט"א. האברך סיפר כך: "ישנו זוג שחמש שנים לא נולדו להם ילדים. הראתי להם את דברי החפץ חיים בספרו 'שם עולם' (ח"א ח), הכותב כך: "אודות האנשים המחפשים סגולות, הסגולה היותר טובה שבעולם היא עצת חז"ל, ובעיני ראיתי מעשה נורא שהיה בענין זה. איש אחד היו לו בנים ומתו כולם, ובא לפני חכם שיתן לו עצה וסגולה לענין זה, והשיב לו: "איני יודע סגולות, אך עצתי שתעשה גמ"ח קבוע בעיר, אולי יתן ה' שבזכות מדת החסד שתתנהג עם אנשים יתחסד השם יתברך עמך ויתן לך בנים". ושמע לעצתו, ועסק הרבה בענין זה עד שעשה גמ"ח קבוע בעיר, והוא קיבל על עצמו המצוה להתעסק בענין זה להלוות על משכונות, ועשה פנקס עם תקנות לענין זה כנהוג. ובתוך התקנות היה כתוב שפעם אחת לשלש שנים, בפרשת "אם כסף תלוה", יתאספו הכל ויעשו סעודה שיהא חיזוק למצוה זו. ויהי בכלות השלש שנים נולד לו בן, ולאות שהוא בזכות המצוה, אירע יום שמיני למילתו ביום שהיה כתוב מקדם זמן לאסיפתם. ועסק האיש הנ"ל הרבה במצוה כמה וכמה שנים, ובתוך משך השנים האלו נולדו לו כמה בנים". לכן - מספר לי האברך - "הצעתי להם להקים גמ"ח וכך יזכו לילדים. מאחר שלא היה להם כסף להקים גמ"ח, נתתי להם את כספי חסכונוני, עשרים אלף שקלים חדשים, והצעתי להם להקים בו גמ"ח. הם נאותו, קנו כספת קטנה ופתחו גמ"ח להלוואות קטנות. ואכן, תוך פחות משנה נולדה להם בת. כעת אני זקוק בדחיפות לכסף שלי, שהפקדתי בידם להקמת הגמ"ח, אך אני חושש ליטול את כספם ולמוטט בכך את הגמ"ח, המבוסס כמעט כולו על העשרים אלף שקלים שלי, ואני רוצה להתייעץ עם מרן הגר"ח שליט"א על הענין".

"ומדוע שלא תקח את הכסף?", שאלתי, "הרי זה כסף שחסכת לעצמך, לתועלת בני משפחתך ופרנסתך!".

האברך הראה לי את המשך דברי ה'שם עולם', המספר כך: "ברבות הימים שכח טובותיו של הקב"ה, ובא לפני החכם ובקש ממנו שהיות שהוא טרוד והגמ"ח גדל, וגם

חופשה כהלכה

האם מותר לאישה לרחוץ בים עם מציל, האם מותר לדוג דגים ומה מברכים על ים המלח?

א. האכלת ברווזים ודגים בפארק ובספארי במאכל הראוי לאדם - מעיקר הדין מותר לתת לחיות מאכל הראוי לאדם, ויש מחמירים בזה אם החיות אינם שלו. ונראה שבספארי שמקפידים הממונים שלא להאכיל את החיות, אין להאכילם מפני חילול ה'.

ב. לשבת בים על החוף או בפארק על הדשא - על פי הקבלה, אין לשבת על קרקע שאינה מרוצפת באבנים, מפני רוח רעה ששורה על הקרקע, אלא יעשה הפסק, וישב על סדין או בגד שאינו לבוש בו כעת.

ג. לדוג בפארקים לשם שעשוע והנאה - צריך לדעת, שאסור לדוג דגים שלא למטרת אכילה או פרנסה, ואפילו אם תופסם ומחזירים למים, אסור, שיש בדבר משום איסור צער בעלי חיים, ומשום איסור בל תשחית, ומשום מושב ליצים, ואינו זוכה לשמחת לויתן שעתיד הקב"ה לעשות לצדיקים, וכן יש בזה משום מידת האכזריות.

ד. זבוב בפארק שנפל לכוס תה רותח או שנפל על בשר רותח - מוציא את הזבוב, והתה והבשר מותר. והסיבה לכך היא, כיון שהטעם שנפלט מהזבוב הוא מאוס ופגום.

ה. חוף ים נפרד לנשים שיש בו גבר מציל - מותר לאשה לרחוץ שם, מכיון שהמקום קבוע לרחיצת נשים, אין בזה משום פריצות. על אף שיש שם גברים שנמצאים שם לצורך מלאכתם, אבל נשים יראות ה' ובפרט נשות תלמידי חכמים, יש לבעליהם למונעם מזה, כשאפשר בדרך שלום.

ו. ים התיכון - הרואה את הים התיכון אחת לשלושים יום, לדעת הג"ר עובדיה יוסף, מברך ברוך אתה ה' אמ"ה, שעשה את הים הגדול. ולדעת כף החיים והגר"ז איערברך, מברך ברוך אתה ה' אמ"ה, עושה מעשה בראשית, ויוסף מיד, שעשה את הים הגדול.

ז. ים סוף - בראייתו מברך עושה מעשה בראשית.

ח. ים המלח - אין לברך בראייתו ברכת עושה מעשה בראשית, כיון שלא היה מימי בראשית, אלא נוצר לאחר מכן, וטוב שיהרהר את הברכה בלב.

ט. הרואה את הים ממרחק - לדעת הג"ר חיים נאה, לכתחילה לא יברך אלא כשהוא סמוך לים כפחות מחצי שעה הליכה, ולדעת הג"ר עובדיה יוסף והגר"ז קרליץ והגר"ש אלישיב, אפילו כשרואה את הים במשקפת, כל שרואה ראייה ברורה ובהירה, יכול לברך. והרואה את הים ממגדל גבוה מערי המרכז, אם רואה רק ראייה קלושה, אינו מברך. ואם רואה אפילו קטע קטן מן הים בראיה ברורה, אפילו שרואה את אותו קטע רק לאחר התבוננות ועיון, יכול לברך.

י. הרואה את הים ולא בירך - יכול לברך כל זמן ששוהה שם, שהכל ראייה אחת. ולדעת הגרי"ש אלישיב, אף הנוסע בכביש החוף, ורואה את הים ולא בירך, ובהמשך נסיעתו הסתירו הרים את הים ושוב נתגלה הים, יכול לברך, כיון שהכל ראייה אחת, ואם שכח לברך והלך משם, לדעת הגר"ז איערברך, כל זמן שהתפעלותו מראיית הים נמשכת, יכול לברך. ויש אומרים רק בתוך כדי דיבור (כשנייה וחצי) לראייה, יכול לברך. ולמעשה נראה, שאם עבר תוך כדי דיבור לראייה, שוב לא יברך, שספק ברכות להקל.

יא. אטרקציית הפלגה בים - רק כשמפליג לעומק הים, שאין יכולים לראותו מהחוף ולהצילו בשעת סכנה, מברך הגומל בעליותיו מן הים. אבל כששט סמוך לחוף, אינו מברך הגומל. וכששט מעיר לעיר קרוב לחוף במשך 72 דקות, המנהג שלא לברך, והמברך יש לו על מה שיסמוך.

יב. אטרקציית אופנוע ים בנגות וכדומה - אין לברך הגומל, כיון ששט סמוך לשפת הים ועם אפוד הצלה, ואין שכיח סכנה.

יג. השוהה בים או בכינרת - אם שוהה בקרבת החוף אינו מברך, אלא אם כן נסחף לים והיה בסכנה וניצל. אבל השוהה בעומק, לדעת הג"ר עובדיה יוסף מברך הגומל אפילו כשיש במקום מציל, ואפילו ששוהה פחות מ-72 דקות, כיון שהוא מקום סכנה ואירע שרבים טבעו.

יד. לשתות ממי הכינרת ומהנהרות - אסור לשתות ממים אלו ללא בדיקה או סינון, מפני סכנת עלוקה שעלולה להיות במים.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

כיצד להשתלב בבית ההורים של בן הזוג

עמדה אחידה:

ראשית כל, לפני שניגשים לחשוב על דרכים איך להתמודד עם השוני בבית החתנים, יש להגיע להסכמה עם בן הזוג, ולבסס עמו נקודת מבט ועמדה משותפת. כל זמן שהבן זוג לא יסכים אתנו ולא יקבל את העובדה שיש לנו קושי עם התנהגותם של הוריו, יהיה לנו קשה להתמודד בצורה נכונה מול החתנים.

לפעמים כאשר בן הזוג מגונן על הוריו, הסיבה לכך היא שאף הוא דוגל באותה דעה או התנהגות, ונמצא שהבעיה איננה דווקא מול ההורים, אלא בין שני בני הזוג שאינם בדעה אחת. במקרים כאלה הם צריכים קודם ללמוד איך להסתדר למרות שיש להם דעות שונות, ואיך להגיע לעמק השווה ולהתפשר על דעה מוסכמת בהנהגת הבית, ולאחר מכן, כאשר הם ילמדו איך להגיע להסכמה, אז יבדקו אם צריכים בכלל להתמודד מול ההורים והחתנים.

שיתוף הפעולה של בן הזוג נדרש, הן מבחינה רעיונית, כדי שנוכל לדבר את מה שבדעתנו ולאזור את רגשותינו, והן מבחינה פרקטית, כי אין כמו בן הזוג שמכיר את הוריו ויוכל לעזור לנו להחליט על הגישה הטובה ביותר: אם לדבר איתם על כך בצורה ישירה, או אם להגיע בתדירות פחותה לביתם, או להימנע מלקחת חבל באירוע משפחתי כאשר גיס מסויים נמצא, וכדומה. כדאי לנסות גישה שתמנע חיכוכים או התנגשויות מיותרות.

לשם כך נדרש להעלות באוזני בן הזוג את הרגשתנו, בצורה עדינה וברגישות, בלי להתקיף או להשמיץ חלילה את הוריו או משפחתו.

בדוגמא של פערים בהקפדה על הכשרים - אפשר לומר משהו בסגנון של: "אצלנו לא רגילים לאכול בשר בהכשר של..."/ "אני חש שלא בנוח, כי במשפחה שלי לא היינו מדברים על נושא". וכדומה.

הרעיון שאני מנסה להעביר הוא, שאם אני מקפיד לנהוג בדרך שונה מהזולת, ואף אם אינני אוהב אותו בשל התנהגותו, אין זה מחייב שהלה 'לא בסדר' וזה גם לא ענייננו. זכותנו להעדיף מנהג או חומרה מסוימת, לאהוב רב זה או אחר ולדגול בשיטה פלונית או אלמונית, לפי מה שאנו מתחברים או לפי החינוך שקיבלנו. בהתאם לכך, במקום לפסול את הזולת ולהסתכן בכך שהוא ירגיש צורך להתגונן ולהחזיר מלחמה (כלומר, לפסול בחזרה), עדיף פשוט לדבר על השוני, על מה שאנו רגילים, על מה שאנו מעדיפים, על מה שמוצא חן בעינינו וכדומה. זה כולל כמובן האפשרות לדבר על מה שקשה לנו עם גישת החתנים והנהגת הבית אצלם.

חשוב מאוד לאמץ גישה שכזו, כי במקרים רבים, המריבות בין בני זוג בנוגע למשפחותיהם מתלקחות לאחר שאחד פוסל את השני: "אצלכם בבית פשוט לא שומרים על כשרות!" / "זו הפקרות, ממש נגד השולחן ערוך!" / "אני המום שהגעתי למשפחה מודרנית...". ביקורת בנימה כזו היא פוגעת וגורמת לנזקים אדירים. אף אחד לא אוהב להרגיש שמסתכלים על הוריו - צור מחצבתו ובית גידולו - מלמעלה למטה. ביקורת כזו מעוררת רוח לחימה ורצון להחזיר, ואז, כל חסרון שבן הזוג ימצא במבקר או במשפחתו, יישמש לו כדי לפסול אותו בחזרה. "תראה מי שמדבר! אתה קם כל יום מאוחר! (ובחיים שלי לא ראיתי את אבי ישן בשעה כזאת!)!" / "בבית שלכם מזלזלים ב - x ועוד יש לך החוצפה לדבר עלינו?!"

לעומת זאת, כאשר נעלה את הנושא תוך שיחה מנומסת ונטולת הגדרות פוגעות, בן הזוג יבין אותנו ויראה עין בעין את הקושי ואת הבעיה שלנו עם מה שקורה בבית הוריו. בצורה כזו, הבעיה הופכת למשותפת לשני בני הזוג, ומעתה הם מחפשים יחד דרך יעילה להתמודד עם הקושי שנוצר בגלל השוני שבין שתי המשפחות והרקע שלהם. לאחר הצגת הדברים בצורה מכבדת ובלי לעורר אנטגוניזם, ניתן להמשיך ולשאול: מה לדעתך אפשר לעשות? האם יש לך רעיונות כלשהם שיגשרו על הפערים? ואחרי ששאלה זו תלויה באוויר זמן מה, אפשר להציע פתרון או לסכם להתייעץ עם מדריך וכדומה.

רגע חושבים

דניאל אליהו גרמן

ליישם את הרצון הטוב שלך!

שרחוקין יותר מאביו מתגבר הרצון יותר" ומצינו שלאחר שיש לאדם רצון אמתי ה' מסייע בידו - כך מובא ברמב"ן בעניין המשכן שבנו ישראל במדבר, שה' נתן בליבם את החכמה לעשות למרות שלא למדו כלל את המלאכות הללו! וזה מחמת גודל הרצון שהיה להם לעשות את מלאכת השם בכל ליבם ונפשם [שמות לה, כא. לא, ב]. ובאמת במהרש"א מובא על מאמר חז"ל [מכות י] 'בדרך שאדם רוצה לילך' ש"כפי רצונו ודעתו של אדם מוליכים אותו אותם המלאכים הנבראים מאותו רצון ומחשבה"

א"ר יצחק אשריהם הצדיקים שהרצון שלהם בדבקות של הקב"ה תמיד, וכמו שהם מתדבקים בו תמיד כך גם הוא נדבק בהם ולא עוזב אותם לעולמים [זוהר. ומובא בליקוטי הלכות [ערב ג, לא] שמשו רבינו זכה למה שזכה בזכות הרצון שלו להחזיר את כל ישראל להשם יתברך אחד ההסברים כיצד האבות [אבה - רצה] קיימו את התורה כולה קודם שנתנה הוא שהם קיימוה ע"י הרצון! וכן מובא בדרשות הבן איש חי "שבכל עת בשנה שיתאוהו וישתוקק לקיים סוכה ולולב ואכילת מצה וכיוצא - נחשב לו כאילו קיים אותם".

מובא בזוהר הקדוש [ויקהל ר"ע ב] שע"י הרצון וכוונת הלב בקיום התורה והמצוות, האדם מכין עבור נשמתו לבושים לגן העדן העליון. וברצון טוב של הלב יכול האדם להמשיך את השכינה שתדור עמו ותשרה עליו למרות שהיא בסוד ההסתלקות מחמת עוונות הדור - כי הכל תלוי בנדבת הלב "וכד תיתי לאשראה עמיה [וכשהשכינה תבוא לשרות עמו אז] כמה ברכאן וכמה עותרא תיתי עמה [כמה ברכות וכמה עושר תביא עמה] וכו"

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן בקרו באתר ישיבת אור דוד

כל אחד מונע על ידי רצונות, בין אם זה לעונג או בשביל למנוע סבל ולולא הרצון הוא לא יזיז אבר. וכשיש לאדם רצון - אין דבר העומד בפניו. אפילו מי שיש לו שנהא גדולה למישהו, ע"פ רוב אם יגידו לו שהוא יקבל מיליון דולר תמורת השלום, הוא יעשה הכל (ויוריד מעצמו) כדי להשכין שלום. נמצא שחסר לו במידת הרצון.

כשיש לאדם השתוקקות ורצון טוב מספיק חזק, אין לו זמן להתעסק בצרותיו והוא גם פחות יצטרך לעבור ב'דרך של ייסורים' שיקדמו אותו להיטיב דרכיו - שהרי הוא מקדם את עצמו ע"י שמעורר בעצמו את הרצון. מאידך גיסא רצונות גורמים גם ללחץ - כשהם הרבה ויוצאים מכלל שליטה וסדר [ריבוי שמן].

רצון מביא לידי ריצה מיותרת - כשאני רואה משהו שאין לי (ולא הייתי צריך בכלל) ופתאום אני מתרוצץ [מלשון ריצה] להשיגו. נמצא שרצון גשמי רק גורם לי להעמיק את תחושת החיסרון (דהוי כשותה מים מלוחים שרק מגבירים את צימאוננו. ולכן הרפואה היא לא לרצות עוד אלא להסתפק וליהנות ממה שיש).

רצון מביא לידי תסכול שלא הולך לי כרצוני (ולעצבות שאני לא מצליח לממשו). מצב זה נקרא 'התנגדות הרצון' - אני חושב שהדברים צריכים לקרות לפי שכלי ורצוני ולכן אני לא זורם עם התהליך שה' מוביל אותי - שהוא הטוב האמיתי עבורי (הדרך היא התכלית. ובאמת רוב המחלות נובעות מחמת תקיעות וחוסר זרימה - רפוי = רפוי). בתוך כל יהודי יש 'רצוננו לעשות רצון' מחמת הנשמה האלקית שמחוברת לשורשה, שבשורש יש רק רצון אחד של הבורא - שהכל מתנהג ברצונו.

אומר רבי נחמן שעיקר הבחירה הוא ברצון (ובהשתדלות, כי התוצאה ביד השם) וכל המניעות הם רק כדי להגביר את החשק והרצון - "כי כל מה

האם העלון נמצא בבית הכנסת שלך באופן קבוע?

פרשת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילות עלונים 1 יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א לאחר לימוד כל ספר האידרא רנה וזוטא בקברו של התנא האלוקי ר' שמעון בר יוחאי

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א לאחר קריאת כל התהילים כליל שבת

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בקמיע של כל הזוהר הקדוש

בוא והצטרף לאלפי המפיצים בכל שבוע את העלון המפואר "אור הפרשה" ושמח את מתפללי בית הכנסת שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212